

Leto IX. (Vol. IX.)

DECEMBER 22. 1917.

ŠTEV. (No. 24.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogo "Slovenska Žena".

MOJ BETHLEHEM.

Moj Bethlehem si ti — oltar,
ko sveta noč nad zemljo plava,
in se skrivnostno poigrava
na tebi večne luči žar.

Moj Bethlehem, oltar, si ti!
V zlato skovane jasli svete,
ki v njih počiva božje Dete —
v ciboriju on, Kralj časti.

Oltar, ti si moj Bethlehem!
Pred taboj sije zvezda krasna,
svetilka večna, vedno jasna,
ki svit upira v hlevček tvoj.

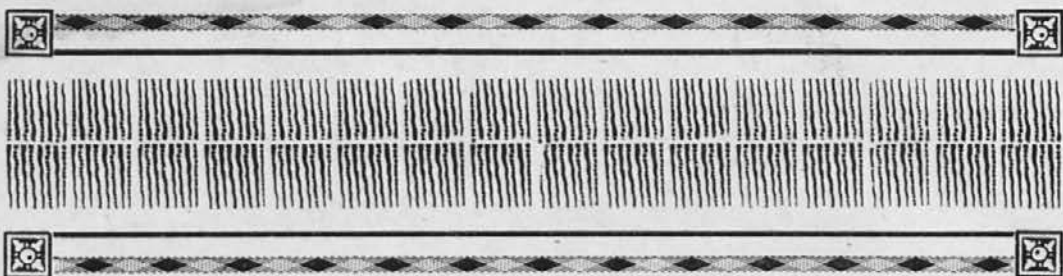
Moj Bethlehem, oltar, si ti!
Vse tiho, duh pa vendar čuje,
ko v spevih se nebo raduje,
v višavah "Gloria" doni.

Moj Bethlehem si ti, oltar!
Kako si drag mi v noči sveti,
pred taboj angeli nešteti,
na njem pa Jezus spravni dar.

Oltar, ti si moj Bethlehem,
ko Dete sveto me osreči,
v podobi beli in blesteči
mi najsvetejši da objem.

Oltar, ti sveti Bethlehem!
Ob tebi naj prepevam slavo
in večni Bethlehem zazrem!
dotlej, da pohitim v višavo

S. Elizabeta.

Ob sklepu letnika.

Zadnjo številko devetega letnika imaš v rokah, dragi mi čitatelj.

Prihodnja številka začenja že deseti tečaj — jubilej!

Zadnjič smo prosili pomoči, da bi dobili za jubilejni dar toliko naročnikov, da bi se jubilejnega letnika tiskalo že 5,000, vsaj je samo nekaj sto naročnikov treba. Ali nas bodo naši naročniki zveselili s tem darom?

Ne vemo!

Še je čas kakih dobrih deset dni. V tem času se lahko še veliko doseže. Upamo!

Prijatelji, na noge! Pojdimo vsi na delo!

: : :

Za prihodnje leto smo pa primorani listu ceno vzdigniti za 50 centov. To je na

dva dolarja.

Silno neradi to storimo. Vendar finančne težave, v katere smo zabredli, podraženje papirja, večje plače delavcem, vse to nas sili, da smo se odločili za ta tako neprijeten korak. To pa storimo samo za čas, dokler vladajo obstoječe razmere. Ako se pa razmere spremenijo, cene papirju padejo, vzlasti, ako se nam posreči urediti večji tiskarski stroj, potem bomo pa takoj zopet znižali naročnino.

Naročnina dva dolarja se pa začenja še-le s 15. januarjem. Kdor nam toraj ponovi svojo naročnino do 15. januarja ali se na novo naroči do tedaj, velja mu list samo \$1.50. Po 15. januarju pa velja nepreklicno \$2.00 za vsakega.

Tudi bomo spremenili izdajanje našega lista v toliko, da bode izhajal ne dvakrat na mesec, temveč redno vsako drugo soboto. Tako bodo vsako leto tri ali štiri številke več, kakor letos. Tudi bosti jubilejna januarjeva in šmarnična majeva številka večji in lepši. Skušali bomo dati večkrat tudi med letom nekaj več strani.

Tako mislimo, se bomo hvaležne skazali našim naročnikom za povišanje naročnine.

Prijatelji, vidite, mi smo pripravljene žrtvovati se še več za vas, ali ne boste tudi vi radi nekoliko več storili za nas?

Prepričani smo, da boste.

Zatoraj, bratje,

Z Bogom in Marijo za narod!

"AVE MARIA".

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Konec.)

"Dioklecijan in Maksimijan sta se odpovedala vladi", prišel je sel v vojaški tabor in prinesel to novico.

Veliko razburjenje je nastalo med vojniki. Ker ni bilo ravno sovražnika blizu, odložili so vsi orožje in posedli okrog ognjev in razgovarjali so se o nasledniku.

Za Lupercija je prišel veliki čas. Porabil je vso svojo modrost in ves svoj vpljiv, da bi pridobil celo vojsko za Konstancija Klora. In posrečilo se mu je. Cela vojska se je izjavila zanj in ga razglasila za cesarja zahodnih dežel.

Z veseljem nad tem krasnim vspedom je odhitel Lupercij proti Milanu, kjer je bilo tudi že vse pripravljeno za Konstancija Klora. Vojaštvo je tudi tukaj z veseljem sprejelo sklep vojske v Galiji in mu pritrdilo in enako izvolilo njega. Meščanstvo se je v veliki večini pridružilo vojaštvu.

Iz Milana se je namenil Lupercij v Rim. Toda oddelek vojaštva v Rimu in v južnih pokrajinah rimske države, še precej poganski, se je odločil za Maksencija. Lupercij ni šel v Rim radi tega. Zmaga Konstancija je bila gotova, ker je bila velika večina vojaštva na njegovi strani. Počakal je v Milanu prihoda novega cesarja in pripravljaj za njegov sprejem.

Velikanske so bile slavnosti in veliko veselje ljudstva, ko je pozdravljalo novega cesarja, katerega je poznalo kot blagega in plemenitega moža. Posebno

veseli so bili pa kristjani, ki so upali, da ne bodo več preganjani radi svoje vere, temveč, da bodo dobili svobodo veroizpovedanja.

Nihče pa ni bil tega tako vesel, kakor Lupercij. Posebno še, ko se je vrnil iz Grške iskreno ljubljeni prijatelj in pobratim — Konstantin.

"Sedaj sem pa končal svojo nalogo tukaj. Storil sem za zmago sv. križa nad pogansko zmoto, kolikor sem mogel, sedaj pa, cesar, dovoli, da poskrbim za se".

"Lupercij, hvaležen sem ti", in Konstancij mu je stisnil roko. "Sedaj je moja dolžnost, da se ti izkažem hvaležnega. Povej, kaj si želiš?"

"Cesar, za sedaj ničesar drugzega, kakor da mi pustiš oditi v Luzitanijo. Veš mojo povest. Veš moje trpljenje. Vse sem ti povedal. Pomagaj mi najti dve ljubljeni sri, kateri ljubim."

"Stori vse kar in kakor želiš".

"Ko pa jih najdem, pa naj bodem tvoj namestnik v Luzitaniji?"

"Dobro, Lupercij, modro je to! Pojdi tja za sedaj skrivaj. In ko misliš, da je čas ugoden, dam ti seboj poslancev, ki ti naj neso moje imenovanje. Imej jih kje skritih, do ugodnega časa. In ako se ti posreči najti jih, sporoči mi, pridemo tja in se bomo veselili s teboj".

"Hvala ti, cesar!"

Ginljivo je bilo slovo Lupercijevo od ljubljene družine. Zlasti Helena, cesarica, se je solzila, ker je visoko čislala krepkega in plemenitega mladeniča.

Kakor mati sina, tako ga je vzljubila.

"Pojdi sin in Bog bodi s teboj".

"Ali smem prositi cesarico, da bi prišla k najlepšemu dnevu mojega življenja v Luzitanijo — k mojemu sv. krstu?"

"Z veseljem. Kakor ti je Konstancij obljubil."

Dolgo so mahali beli robci v cesarski palači, dokler ni za vogalom izginila 100 mož broječa posadka, ki je spremljala novega cesarskega namestnika v Luzitanijo.

V Braga Augusta so kmalu izvedeli o vladnih spremembah. Enako z veseljem so pozdravili izvolitev Konstancija Klora, vsaj jih je Pavel navdušil zanj, ko jim je vedel toliko lepega o njem povedati.

Vesel je bil zlasti Pavel. Žalostilo ga je samo, da še ni našel sledu za Marcelo in Oteomerom. Vendar tudi tukaj je bil srečen.

Ječar je vzljubil mladeniča Pavla. Mladenič je pa porabil to priliko, da je vpljival na njegovo srce. In predno je ječar opazil, bil je poln krščanskih načel.

"Imam dva jetnika že nekako tri leta v ječi, ki sta oba kristjana. Večkrat sem jih že občudoval. S koliko potrpežljivostjo prenašata težko ječo! Kako sta zadovoljna." Pavel je vedno več in več izvedel. Ječar mu je slednjič zaupal ime in kdo sta.

Pavlu se je srce zasmijalo od veselja. Nekega dne mu je ječar dovolil iti v ječo, ko je nesel jetnikom hrano.

Solze so porosile Pavlu oči, ko je stopil v ječo, kjer sta bili ljubljene osebi Lupercijevi.

"Gospod bodi s teboj!" pozdravila je ječarja bleda ženska postava, ki je sama klečala v kotu v molitvi, ko sta vstopila.

"In s tvojim duhom!" odgovori Pavel, kar je bilo znamenje, da je kristjan.

"In s tvojim duhom!" — vsklikne slaboten glas iz ležišča v kotu. "In s tvojim duhom?" ponovi. "Kdo si brat?"

"Brat sem in vama prinašam pozdrav miru od Gospoda!"

"O Bog, te sprejmi!" odgovoril je Oteomero in se vspel na ležišču.

Dolga siva brada, plešasta siva glava se je videla v pol temi kot nekak duh. Hotel je še govoriti, toda ječar se je prestrašil in potegnil Pavla ven iz ječe in odšla sta. Skrbelo ga je, ker se je bal Kasta. Ako Kast izve za to, stalo ga bode glavo. Povedal je to Pavlu. Toda Pavel je bil pripravljen na to. Povedal mu je vse, kdo je in zakaj je tukaj. Pričakoval je itak vsaki dan Lupercija. Za ječarja je vedel, da ga ima sedaj v oblasti. Kasta se je bal. Toda še par tednov in Kast ne bode več gospodar tukaj. Morda sluti Kast, kaj ga čaka. Zato treba hitro kaj ukreniti.

Ječar je bil presenečen. Toda obilne molitve, katere so šle iz globoke podzemske ječe proti nebu vsaki dan za njegovo spreobrnjenje, niso bile zastonj. Z obema jetnikoma je ječar tak lepo postopal in jima tako stregel, da sta molila zanj, da bi mu Bog dal največjo milost sv. vere. Usmiljenje pa vedno rodi usmiljenje. "Bodite usmiljeni in usmiljenje boste dosegli", je govoril Gospod.

Ko je toraj ječar izvedel za vse, minil ga je strah pred Kastom. Toliko zvesteje je pa poslušal nauke sv. vere, katere mu je Pavel razlagal. Sledjič je prosil za sv. krst. Pavel ga je peljal k škofu Feliksu, ki ga je sprejel v število svojih katehumenov.

V tem pride Lupercij v Braga Augusto, seveda kot nepoznan tujec.

"Ali si jih našel?" bilo je vprašanje, s katerim sta se pozdravila Lupercij in Pavel.

"Brat, veseli se! Da, sem!"

"Hvala Bogu!" Iz veselja je objel prijatelja.

Povedal mu je vse.

"Sedaj pa treba nemudoma na delo! Novica, da sem jaz imenovan cesarjevim namestnikom v Luzitaniji, zna priti vsaki dan. Ako to Kast izve, umoril ju bode. "Rešiti jih treba še nocoj!"

Sredi noči je bilo, ko so se zopet ječina vrata odprla in vstopilo je več črno zagrjenih mož.

“Gospod z vama!” pozdravi neki glas.

“Marcela se je prebudila. Prestrašeno skoči po konci.

“Kdo je?”

“Ne boj se, sestra! Pripravi se, iz ječe moraš?”

“Kdo je? Kaj je?” vpraša Oteomero.

“Nič! Oba morata biti popolnoma tiho, dokler vama ne dovolimo govoriti”, odgovoril je neznan glas.

“Ali greva v smrt?”

“O, Gospod, ako moram v smrt, rad grem! rad! Sprejmi me! Žalil sem te! O, hvala ti, ako me boš res vrednega spoznal krone svojega mučeništva.

“Ne greš v smrt, temveč v svobodo. Sedaj bodi tiho!”

Štiri roke so ga nalahko prijele in položile na mehko nosilnico, katero so takoj vzdignile druge štiri roke in odnese iz ječe. Nekdo je ponudil Marceli črn plašč in je velel se vanj zagniti popolnoma.

Tiho in previdno je šel čudni spreved iz ječe, mimo straže, katera je baje spala, ven na ulico in od tod v preprosto hišo — škofa Feliksa. Tam so vse v črno zagrjene postave zopet odšle in ostal je le škof Feliks in Pavel.

“Kje pa sva?” vpraša boječje Marcela.

“Ne bojta se, Gospod je dober. Jaz sem Feliks, škof!”

“O, častiti oče! Blagoslovljeni in pozdravljeni! O, kako sem želela pred svojo smrtjo videti duhovnika!”

“Zdrav bodi, Oteomero!” in stisnil mu je roki.

“Zdrav bodi! Ne vidim te! Vidiš, luč oči me je v ječi zapustila.”

“Slep si?”

“Da. — Kaj škof si ti? — O, pristrčno pozdravljen! — Toraj ne greva v smrt?”

“Ne! Oteomero, ne! Bog je dober! Rešena sta! Čakajo vaju še vesele ure!”

Počasi sta oba, škof Feliks in Pavel pripravljala Marcelo in Oteomero na veselo novico, na svidenje z Lupercijem.

“Toraj Lupercij še živi?”

“Da, še živi in — — —?”

“Tu je —” zagrinjalo se je odgrnilo in iz druge sobe je planil — Lupercij.

“Lupercij? Ti? Ti tu?”

“Da, Marcela!”

“Lupercij, Lupercij, moj sin? Ti si tu?” vsklikne sivi starček in siva glava se je dvignila iz ležišča.

Kakor dete je zaplakal Lupercij in padel k postelji Oteomerovi. Ganil ga je prizor. Vojak je bil, cel vojak. Vendar tu ga je premagalo.

“O, kako dober je Gospod”, je vskliknila Marcela!

Dan je bil, ko so si še vedno pripovedovali svoje zgodbe o prestanih bojih in grenkih urah.

“Vendar Gospod je vodil naša pota”.

“Da, otročiči, hvalite ga in zahvaljajte, ker dober je”, je pridal škof.

: : :

Kakor blisk se je raznesla čez par dni po tem dogodku po celi Braga Augusta novica: “Lupercij je naš novi carski namestnik. Kast je odstavljen”. Kast je prebledel, ko je to izvedel. “V malo dneh bode Lupercij že tu”, je prišla druga vest. Kast je videl, da je vse izgubljeno. Pograbil je, kar je mogel z palače in državne blagajnice, sedel na ladijo in se skrivaj odpeljal proti Rimu. V boju med Maksencijem in Konstantinom pozneje je bil eden izmed poveljnikov poganske vojske. Utonil je v Tiberi.

Lupercija je mesto sprejelo z velikanskim slavljem.

“Kdo pa je častitljiv starček poleg nje-ga?” vpraševali so meščani. “In kdo je dekle poleg starčka?”

Zašumelo je po mestu, ko se je razvedelo, da sta to Oteomero in Marcela.

Marsikaka pest se je dvignila na Kasta, ko se je razvedelo, kaj in kako je

storil z Oteomerom. Toda splošno veselje in radost je bilo močnejše kot srd.

Lepi dnevi so zasijali toliko skušeni Luzitaniji. Še lepše dneve pa je videla zopet lepa palača Oteomerova. Nad grobom Eukratidinem se je kmalu vzdignilo iz tal krasno poslopje — prva kristjanska cerkev v Luzitaniji. Ko je bila dodelana, doletela je nova čast Brago Augusto. Sam cesar Konstancij in cesarica Helena in cesarjevič Konstantin so jo obiskali. Razun kristjanov pa niso meščani vedeli pravega uzroka tega visokega obiska. V krasni cerkvi nad grobom Eukratide se je pa izvršila slovesnost, — cerkva je bila posvečena. Takoj nato je bil pa tudi prvi krst. — Lupercij je pristopil pred oltar v obleki katehumenta in bil krščen. Po tej slovesnosti se je izvršila še druga — poroka Lupercija z Marcelo.

Starčeka Oteomero so prinesli v cerkev. Z veliko pobožnostjo je prisostvoval vsej slovesnosti. Solze veselja in hvaležnosti do dobrega Boga so mu zalivale oči.

"Eukratida, sedaj še-le je tvoja zmaga popolna, ko je dobil milost tudi blagi Lupercij."

Truplo device in mučenice vje mirno spalo v mavzoleju pod oltarom, ko je njena kri in njena žrtev rodila nov sad

— krst — ljubljenega Lupercija in začetek svobode — in zmage svetega križa.

Še danes pa je sv. Eukratida glavna patrona lepe Portugalske in cel narod jo visoko čisla in časti.

Oteomero je le malo časa vžival svobodo. Po malo mesecih je mirno zaspal v Gospodu. Pokopali so ga poleg hčere Eukratide.

Za Luzitanijo pa so nastopili lepi dnevi. Cesarjev namestnik Lupercij in njegova blaga žena Marcela, sta se zelo trudila, da bi zacelila rane, katere je vsekala deželi krutost in sirovost Kastova. Vse to je pa pospešilo razširjanje krščanstva po celi deželi. Mladenič Pavel je postal duhovnik in pozneje naslednik škofa Feliksa in se z apostolsko gorečnostjo trudil da je zmagal sv. križ v celi deželi. Ko je šel Konstantin čez nekaj let proti Rimu, da bi premagal Maksencija, poslala mu je Luzitaija veliko vojsko, katero je vodil Lupercij.

Tako je zmagal sv. križ drugo zmago na svetu: prvo na Kalvariji, drugo nad poganstvom! Kristus je zavladal in bo vladal do konca sveta.

Christus vincit!
Christus regnat!
Christus imperat!

Zveličar nam je rojen - - -

DETETU V JASLICAH

O dete premilo,
ki ljudstvo si greha
in zmote rešilo!
Pozdravljeno bodi.

A ljud' ne pozna te,
ki Kralj si nebeški.
Za te ni prostora —
rešitelj človeški.

O dete ljubo,
na slami ležeče,
tu, v jaslicah bornih —
od mraza drhteče.

Prav v srce mi pridi,
ki te je želelo,
o dete nebeško,
v njem boš se ogrelo!

Marija.

Iz newyorškega življenja.

Po resnični zgodbi zapisal K.

(Konec)

Groza je spreletela ubogo Mary. Vide-la se je v nizki sobici, brez vsakega okna. V sobi ni bilo drzega kot nekaj stolov. Stene so bile gole. Potegne cunje, s katerim je imela zamašena usta, in začela je kričati in razbijati po vratih kakor nora. Kričala in razbijala je, da je imela vse roke krvave, pa je bilo vse zastonj. Gotovo dolgo uro je tako prekričala in razbijala.

Vse zastonj! Nihče se ni oglasil, nihče ni prišel. Od nikoder ni bilo nikakega glasu. Slednjič je utrujena in obupana padla na stol in zajokala tako milo, da bi se kamenu smilila. Ko se je najokala in videla, da ji jok nič ne pomaga, spomnila se je svoje tako malo ljubljene Matere — Marije. Pomirila se je. Imela je škapulir na sebi, dasi zadnje mesece ni več veliko marala zanj. Potegnila ga je izpod obleke. Podoba Marijina na škapulirju ji je vlila novo zaupanje. Mary je bila nekdanj dobro dekle in tudi dobra Marijina hči. Samo plešišča in pa slabe tovarišice in še bolj slabi tovariši so ji zadnje čase malo zmehšali glavo. Zato ji je v tej strašni stiski Marijina podoba vnela staro upanje do nje. Umirila se je.

"Zastonj je! Kar je, je! Z jokom in krikom si ne bom pomagala. Samo Marija mi more pomagati."

Pokleknila je, vzela škapulir v roke in začela moliti in molila tako goreče, tako prisrčno, kakor nikdar v svojem življenju.

Ko je tako molila, odpro se natihoma, komaj slišno vrata.

Prestrašena skoči Mary po koncu.

V sobo, oziroma v prostor stopi — močna velika zamorka, popolnoma črnega ob-raza.

Mary to znova prestraši.

"Ne boj se, otrok moj!" ji pravi in vstopi, pa takoj vrata zapre za seboj. Nasmee se ji in se ji hoče približati. Mary zakriči in skoči v kot prestrašena.

Zamorka se ji na smeje.

"Dete moje, nikar se me ne boj! Saj ti ne bom nič storila?"

"Kdo pa si? Kdo pa si?" je Mary kričala v svoji slabi angleščini. "Torej, kje sem? Zakaj ste me pripeljali tu sem? Jaz hočem ven! Ven me spusti" in stekla je k vratom, pa bila so zaklenjena.

"Ha, ha! Nikar se ne boj! Vse boš izvedela. Nič hudega ti ne bode pri nas!"

"Jaz hočem ven! Jaz hočem ven!" je kričala Mary.

"No, no, le umiri se! Saj ne bode tako hudo! Vedi, da je kričanje zastonj. Ti si daleč daleč zunaj mesta in globoko pod zemljo. Nihče te ne čuje! Ves krik je toraj zamanj!"

Mary je spoznala, da ima zamorka prav. Poskusiti treba z lepa.

Zajokala je vnovič in pokleknila pred zamorko in jo prosila: "Prosim te, prosim te, lepo te prosim, reši me iz tega kraja! Povej, zakaj sem tukaj."

Zamorki se je videlo, da jo je to vsaj nekoliko ganilo.

"Pomiri se, otrok! Pomiri se. V dobrih rokah si?"

"Pa zakaj so me pripeljali sem?"

"Vse boš izvedela?"

"Ne, ne! Povej mi takoj! Lepo te prosim! Usmili se me! Če imaš še kaj srca, usmili se me!" jo je dalje prosila Mary.

Zamorka jo je vzdignila. V tem ko je Mary vstala, je opazila zamorka škapulir.

"O, ti si katoliška?"

"Da, da! Katoliška sem? Si ti tudi?"

"Ne, ne! Jaz sem brez vere!"

“Lepo, te prosim, žena, reši me!”

“Počakaj še malo tukaj, priden nazaj in bom videla, kaj se da narediti.”

Videlo se ji je, da so jo prošnje Mary-jine ganile.

Hotela je oditi. Ko je odprla vrata, planila je Mary nadnjo, da bi jo pahnila od vrat in zbežala ven. Toda zamorka je bila urnejša. Videti je bilo, da je že izurjena v tem. Zmuznila se je hitro ven in zopet so se zaprla vrata za njo in Mary je ostala sama.

Vnovič je pokleknila Mary sredi sobe. Vnovič je zajokala in vnovič prosila Ma-

so jo zopet ven. Kmalu so jo zopet porinili v avtomobil. Dva možka sta sedla vsak na eno stran in zopet so odropotali proč.

Dolgo, dolgo, morda celo uro, je zopet šel avtomobil v največjem diru. Slednjič se vstavi. Možka odpreta vratica, vendar ne izstopita, pač pa velita Mary naj izstopi. Mary izstopi. Toda vratica se zaprozanjo, avtomobil pobliskovo oddrda in v malo sekundah izgine za oglom. Mary si odmota cunjo z glave — bila je zopet v New Yorku na ulici, ki je bila temna in zelo zapusčena, ker je med dvema tovarnarna. Prestrašena teče proti luči na vo-

S sinčkom svojim blagoslovi nas, o Marija!

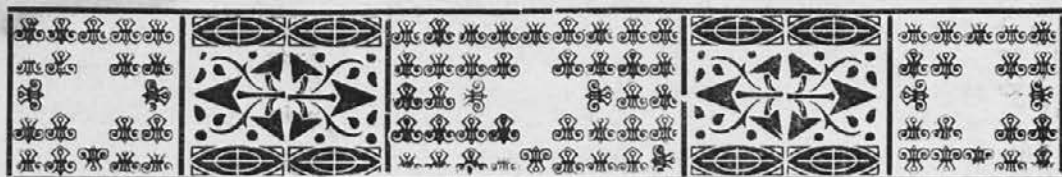
rijo pomoči in rešitve. Začelo se ji je dozdevati, kje je, in zakaj so jo sem peljali in strah in gnjus jo je obšel. In še bolj goreče je molila. Obljubila ji je tudi več stvari, ako se srečno reši iz te strašne sužnosti.

Dolgo je klečala in molila in jokala, ko naenkrat luč vgasne. Mary se prestraši. Vrata se odpro in več oseb zopet vstopi. Bilo je tako tema, da ni nikogar videla. Zakričala je na ves glas in zopet planila proti kraju, kje je mislila, da so vrata. Toda v tem se posveti malo ročna električna svetilka in predno je vedela kdaj, so jo zgrabile močne roke, ji je nekdo ovil cunjo okrog glave in peljali, oziroma nesli

galu, kjer vidi, da je na 145 ulici. Vse ulice so bile prazne in nikjer ni bilo nikakega človeka. Prestrašena začne na ves glas klicati. Policist jo čuje in priteče k nji. Pove mu vso zgodbo. Pelja jo na policijsko stražnico, kjer so preiskovali dolgo časa pa — zamanj. Mary ni videla nikogar razun one zamorke, ni videla kam so jo peljali, kje je bila, nič. — Njeno povest so prinesli vsi newyorški listi. Pa kaj, hudobija ima svoja skrivna pota in je premetena dovolj, da se zna skriti pred očesom javnosti.

Mary je pa danes pošteno dekle in je zopet dober Marijin otrok.

Na plesišču je pa ni videti več!

Iz Slovenskih Naselbin.

Krepko se je potegnil neki dopisnik iz Anaconde, Mont. v Am. Slovencu za Slov. Lj. Stranko in njenega ustanovitelja, rajnkega Dr. Kreka. — Čast možu, ki se za dobro stvar, za pravico takoj potegne! — Da, čudno je hvaliti Dr. Kreka, njegovo največje delo, oziroma orožje, s katerim je vse dosegel, kar je dosegel — imeňovati pa zloglasno. — Seveda, je poper, ako se ne more utajiti dobrega, katerega je storila ta stranka v naši domovini.

Cerkveno društveno življenje je duša vsega cerkvenega napredka. Župnija brez teh stanovskih društev je mrtva, spi. — To čuti Rev. J. Oman v Clevelandu v cerkvi Sv. Lovrenca, zato je delovanje med misijonom precej merilo na to, da bi se ta društva razširila.

Praznik najsvetejšega Imena, 6. januarja, bodo chicaška društva Najsv. Imena slovesno praznovala v katedrali Najsvetejšega Imena, State in Superior St's., ob 8. uri zvečer. Škof Dunne iz Peorie bode imel slavnostni govor. Vsa društva se vabijo, da se te slovesnosti udeležijo vsaj po svojih zastopnikih.

Osem novih društev Najsv. Imena se je pridružilo chicaški škofijski zvezi. Upamo, da tudi slovenska Sv. Stefana ne bode ostala sama!

The New World je uradni škofijski list chicaški nadškofije. Vsem Slovencem te nadškofije, ki znajo angleško, ali

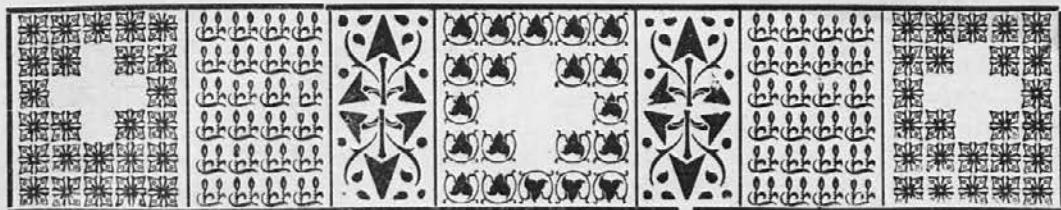
ki imajo odraščeno mladino, ta list toplo priporočamo. Stane \$2.00 na leto. Naslov: 332 South Michigan Avenue, Chicago, Ill.

Ave Maria ima že 3 priloge kot glasilo župnij: "Brooklynska priloga," izhaja v nedoločenih obdobjih, glasilo brooklynske cerkve občine, "Newyorška priloga", izhaja v drugi številki vsaki mesec kot glasilo župnije Sv. Cirila in Metoda za New York. S to številko pa je izšla še "Sheboyganska priloga", kot glasilo slovenske župnije Sv. Cirila in Metoda v Sheboygan-u. To pomenja, da je Ave Maria uradno glasilo treh slovenskih župnij, kar je gotovo velik korak naprej.

Cloquet, Minn. — V Indijanski rezervaciji v Cloquet deluje že dolgo let apostolski misijonar, Rev. S. Lampe, O. S. B. Letošnjo jesen je zopet prenovil svojo cerkev, poskrbel je nov križev pot, cerkev je prebarval zunaj in znotraj. — Č. g. misijonar govori izvrstno več indijanskih narečij. Gotovo je požrtvovalno delo celo življenje preživeti med Indijanci, zato pa toliko zaslužljivejše.

Kansas City, Kans. — Društvo Presv. Rešnjega Telesa, Krščanskih mater je imelo lepo slovesnost na Zahvalni dan. Bila je slovesno blagoslovljena nova zastava društva. Slovesni blagoslov je izvršil domači g. župnik, Rev. Jno Perše.

— Sv. misijon se je izvršil s zelo dobrim uspehom. (Daljšega poročila še nimamo.)

Dopisi.

Chicago, Ill. — Leta 1887, meseca julija sem prav hudo zbolel. Dobil sem zračno mrzlico (Malaria fever.). Kmalu se je pa tej boleznii pridružila še druga, še hujša, vnetje črev. Tri mesece sem preležal doma v hudih bolečinah, potem so me prepeljali v bolnišnico "Cook Co. Hospital". Tu so zdravniki poskušali na vse mogoče načine, da bi me ozdravili. Toda bilo je vse zaman. V tem času sem prosil večkrat za duhovnika, toda niso ga hoteli poklicati. Še rogali in posmehovali so se mi. Dan pred malim Šmarnom ukazal me je zdravnik prenesti v sobo za umirajoče, kjer sem ležal v hudih bolečinah. Na praznik sem čul zjutraj še prav dobro zvon iz bližnje cerkve, ki je vabil vernike v cerkev. To me je opomnilo na mater Marijo. Začel sem moliti. Tako prisrčno in tako zaupno sem molil, kakor še nikdar v svojem življenju. Še bi rad živel. Ko sem tako molil v trdnem zaupanju, da bom uslišan sem zadremal. Sanjalo se mi je, da sem doma v kapelici Matere Božje. Zdelo se mi je, kakor bi slišal glas, ki mi je rekel, da bom zopet ozdravel. Dolgo sem spal. Ko sem se prebudil, sem bil veliko boljši in res, za dober teden potem sem že zapustil bolnišnico. Nikdar ne bom pozabil, do smrti te milosti in ji bom ostal zvest sin. **John Kumar**, 2146, W. 21st Street.

Gilbert, Minn. — Prosim, g. urednik, ne dajte tega dopisa v koš, kar vi tako radi storite! — Tukaj na Gilbertu je umrl rojak Frank Hočevar. Ta siromak je bil eden izmed tistih mož, ki verujejo v Kondata in njegove sleparije. Konda mu je bil več kot duhovniki, Kondatov nauk več kot nauk krščanstva. Glas Svobode je bil njegov najljubši gost v hiši. In ga ne obsojamo. Revež se je dal zaslepit. Mi obsojamo Kondata, da s svojo hudobijo toliko Slovencev dela nesrečnih. — Ko je toraj rajniki Frank prišel na smrtno posteljo, vzdramila se mu je vest Resnoba življenja in

smrti mu je živo stopila pred oči. In v tej največji stiski njegovega življenja, pa kaj mislite, koga si je zaželelo njegovo umirajoče srce? po kateri tolažbi se je obračalo njegovo ugasujoče oko? Koga si je želel k svoji smrtni postelji? Kondata z njegovo grdo cunjjo? Ne! — Katoliškega duhovnika — "prekletega farja"! — Rev. A. Leskovič iz Eveletha je prišel in revež je jako lepo sprejel sv. zakramente, sv. popotnico in se tako pripravil za strašno pot skozi "smrti vrata" v večnost in upajmo, da se ga je Bog usmilil na zadnjo uro. — Rdeči zaslepljenci, pomislite ta slučaj! Rajniki je bil eden z vas! Reveža so zmotile enake sleparije, toda glejte, kam se je revež na vse zadnje moral obrniti po tolažbo, po pomoč? K oni veri, k onemu duhovniku, katerega je bil naučen le preklinjati. — Rajniki je bil nekdanj dober katoličan. Toda zašel je v družbo rdečih bratcov in — prišla sta oba z ženo tako daleč, da nista sploh nič verovala. Njegova žena je tako umrla pred 4 leti brez duhovnika in brez sv. zakramentov. Toda tudi to ga ni zmodrilo. Lani se je poročil z dobro in verno nevesto, katere molitvam in vzdihom se pa ima rajniki najbrže zahvaliti, da je našel milost vsaj nazadnje! — Zatoraj proč s slabo družčino in s slabim časopisjem, — kdor noče, da bode sam postal zaslepljen! Rajnkemu Franku pa želim večni mir in pokoj pri Bogu! — P.

Graney, Minn. — Dolžnost moja je, da se tudi jaz oglasim v našem katoliškem listu Ave Maria, ker ga tako radi beremo, da bi ga radi imeli vsaki teden. Glede našega materinje družstva vam sporočam, da obstoji komaj nekaj čez eno leto in nas ni še prav veliko, ker smo farmarji bolj raztreseni daleč na okoli. Mašo imamo enkrat na mesec, ko pridejo k nam č. g. župnik iz Eveletha, Minn. Rev. A. Leskovec.

Uršula Babič.

Cannonsburg, Pa. — Težko smo čakali zadnje številke vašega lista. No, smo se je pa sedaj toliko bolj zveselili, ker je tako lepa in vredna vsega priznanja. Takih urednikov je pa malo pod božjim solncem! Naravnost od srca do srca! Dober odgovor M. L.! Molčeca politika katol. lista je izdajalstvo nad katol. načeli in prepričanjem. Jaz vedno pri vsaki stvari čakam, kaj bode pa Ave. Maria povedal o tej stvari. In tako mora biti! Zakaj pa imamo, naročamo svoje liste. Zakaj da molče? Zato da nam kažejo pot, da nas podučujejo in sicer od koraka do koraka, pri vsakem dnevnem vprašanju! Za časopisjem gredo čitatelji! Poglejmo, kam so naši rdeči "schmutzpapirji" zapeljali one revčke, ki so jih brali. — Hahaha! Koprive so pa zbodeče! Človek se jim mora od srca nasmijati! Hahaha! Pa naj jim odgovore, če kaj morejo! — Aha, je grozdje prekislo. J. P.

Barberton, O. — Bral sem v "Glas Naroda" članek "Slovenski dom v New Yorku". — Ravno pod tem naslovom berem članek v "Ave Maria". — G. urednik, častitamo vam! — Ako hoče "Glas Naroda" zgubiti kaj več naročnikov, naj kar še take-le članke priobčuje, pa jih bo kmalu zgubil. — J. Lekšan.

St. Louis, Mo. — Zelo je hvalevredno, da je sedanji duhovni vodja Rev. Černe tako odločno spolnil svojo dolžnost. — Žalostno je pa pri nas pri številki 70, K. S. K. J., pri društvu Srca Jezusovega. Tu jih je pa veliko, ki že po pet let ali še dalj niso opravili več spovedi. Pravijo da ni treba iti k spovedi, da dobe listek za 50 centov. Ali bi ne bilo zanimivo izvedeti, če je res tukaj kak duhovnik, ki spovedne listke prodaja? — Sicer pa taki možje in žene ne spadajo v Jednoto. Ven ž njimi! Ako so nasprotni veri, pfuj pred njimi da se tlačijo v verska društva. Meni se zdi to jako grdo. — Naročnik.

O p o m b a : Sporočite to duhovnemu vodju še pred novim letom. Povejte imena teh udov in priče, ki vedo, da niso opravili sv. spovedi. Tudi poizvedite, kje so dobili te listke in nam sporočite. Urednik.

West Park, Ohio. — Sprejela sem vaš Abe-cednik ki se mi jako dopade in sem ga prav vesela. Moj sinček se ga veselo in rad uči. Frances Kavc.

Rice, Minn. — Že pred več tedni sem sprejel katekizem, ki ste ga za ameriške Slovence predstavili in izdali. Danes sem ga malo pregledal in vidim, da je to jako lepa

in primerna knjiga. — Tukaj pridenem malo darilo za stroške.

Vaš udani prijatelj

† Jakob Trobec, škof.

Sheboygan, Wis. — Naznanim Vam, da tukaj pri nas prav pridno kopljejo za našo novo šolo. In naša mladina se veseli časa, ko se bode učila v svojem materinem jeziku v naši lastni šoli. Pretečeni mesec je obiskal našo naselbino č. g. Kazimir Zakrajšek in nam je ustanovil društvo Najsvetejšega Imena. Kako lepo je bilo, ko je bilo pri sprejemu toliko fantov in mož. Vsak začetek je težak, tako je bil tudi ta. Vendar pokazalo se je, da bode šlo prav dobro. Zahvaliti se moramo našemu g. župniku Rev. J. Černetu in Franku Mikoliču, ker sta oba bila navdušena za to stvar. Dal Bog, da bi jih mnogo spoznalo koristi tega društva. Ivanka Progar.

Manitowoc, Wis. — Prišel je zopet čas dolgih zimskih dni: Lepi Božič se nam bliža. Za Božičem pride pa — novo leto. V začetku novega leta pa imajo pri vsaki cerkvi navadno cerkvene seje ali zborovanja. — Kaj pa to tebe briga, — si boste morda mislili. Tukaj povem svoje mnenje. — Prav lepo bi bilo, ko bi na teh sejah sklenili tudi: 1. da bi naročili v vsaki slovenski cerkvi nekaj iztisov Ave Maria. Pri vratih bi se pa naredila polica, na kateri bi ležal ta list. Zraven bi bila napisana vsota, koliko stane ena številka in puščica, kamor bi se svota lahko vrgla. Tako bi marsikdo kupil kako številko lista Ave Maria. Jaz mislim, da bi bilo to jako lepo za vsako slovensko župnijo.

2. da bi se dala tiskati brošurica, življenjepisa farnega patrona. Tudi ta knjižica bi se prodajala na ta način.

Tako imajo po marsikaterih cerkvah po Ameriki med drugimi narodi. Zakaj bi se kaj takega med nami ne poskusilo.

3. da cela župnija pristopi k Zvezi Katoliških Slovencev s prispevkom letnih \$5.00.

Ali bi ne bilo to velik napredek katoliške zavednosti med nami?

K sklepu voščim vsem vesele in srečne božične praznike.

Jakob Prestor.

Cleveland, Ohio. — Najprej Vam izrekam najlepšo zahvalo Vam in listu Ave Maria, da se tako neustrašeno borite zoper rdečkarje in sovražnike sv. vere in katoliške cerkve. Le tako naprej, kakor je pisal dopisnik iz Clevelanda, M. Gaspari. Akoravno se dobe ljudje, ki bero Ave Maria in pravijo, da to ni prav, da preveč prijemate rdeče sleparje. Ali jaz pa zmiraj trdim, da jih se premalo prij-

ma, kakor grdo in nesramno oni nas napadajo po svojih rdečih listih. Priložnost nanese, da ga kje v kaki hiši vidim. Jeza me popade, ko vidim, da se dobe še zaslepljeni ljudje, ki morejo kaj takega podpirati. Jaz večkrat mislim, kako more gg. duhovnike boleti, ko vidijo, kako se blati sv. katoliška cerkev, ki čitajo toliko zmerjanja proti sebi. Vendar mislim si, da so Jezusa tudi zasramovali! Koliko je on trpel! — G. urednik, vi jim dobro dajete po ustih, da ne morejo nikamor. Tako je prav! — Zato pa mislim, da je dolžnost vsakega, da večkrat v Ave Maria piše in razkrinka delovanje rdečkarjev po njegovi nasebini. Jaz bi rada večkrat pisala, pa se bojim, da nisem zmožna. — Tudi Glasilo Jednotino je lepo in ga jako rada berem. Moj mož je namreč član društva Sv. Vida št. 25. Ponosna sem in v čast si štejem, da imam moža, ki ni odpadnik. — Mislila sem, da se bodem še za majevo številko zahvalila, pa je že itak preveč. — Da, g. urednik, Bog Vam stokrat plačaj ves vaš obilni trud za nas svoje rojake. Bog vas živi! — **Mary Wintar.**

Razni pesniki in pesnice nam pošiljajo svoje umotvore in zahtevajo, da mora biti njih pesmica natisnjena že takoj v prihodnji številki. — Mi radi popravimo, ako se kaj sploh popravi da. Vendar večkrat je pa nemogoče popravljati. — Tudi kdo sede in prepíše kake pesmice iz molitvene knjizice, ali kak drugi spis o Mariji in želi, da bi mi to priobčili. — Naš prostor je tako ozko odmerjen in imamo za vsako številko toliko tvarine, da bi napolnili tri tolike številke. — Jako imamo radi dopise

in silno nas veseli, ako kdo spiše kak članek in prosimo vse naročnike naj pridno dopisujejo v svoj list Ave Maria. Toda dopis naj obsega poročila o cerkvenem, verskem, ali katoliškem napredku ali nazadovanju v nasebini. V teh dopisih naj se zlasti odločno v bran postavi za katoliško prepričanje proti kakim rdečkastim propalicanam, bodisi v društvu ali doma ali v salonih, ali se odgovarja na napade po listih iz nasebine. Naš list ni osebni business, ni odvisen od kakega posameznika ali društva. Nam gre samo za stvar. Zato se v našem listu prav nič ne bojimo nevstrašeno povedati resnico vsakemu v brk. Nobena napada nevrnjenega in neodgovornega ne pustiti! To se pravi braniti! — Hrabre Bog podpira! — Toraj piši veliko, piši velikrat, piši zanimivo, piši stvarno, piši nevstrašeno!

O p o m b a : — Od zastopnikov, kakor tudi od naših naročnikov dobivamo vedno dopise, v katerih se poroča o smrti tega ali onega rojaka. — Ker nam tako primanjkuje prostora v listu, smo že enkrat povedali, moremo poročati le o smrti naših naročnikov in jih v našem listu priporočati v molitev. — Kdor v življenju ni maral “Ave Maria”, — zakaj ga po smrti tiskati notri. — Mi smo “svobodomiselnji” v pravem pomenu besede. — Prosimo gg. zastopnike in naročnike, naj nam gotovo marljivo sporočajo o smrti naših naročnikov. To si jako želimo, ker se jih potem posebej spominjamo pri sv. mašah, ki se bero za naročnike. — O drugih slučajih, naj pa sporočajo samo, ako se je kaj izvanrednega zgodilo. — **Urednik.**

Z Bogom in Marijo za narod!

True translation filed with the post master at New York, N. Y. on Dec.

22, 1917. as required by the Act of October 6, 1917.

Toraj nekaj moramo storiti. Ali, kaj? Naše prepričanje je, da moramo najti najprej podlago, kjer se bomo združili najprej mi vsi ameriški Slovenci. Ako hočemo, da nas bode naša vlada Združenih držav vpoštevala, vpoštevala pa tudi naše zahteve in naše prošnje, treba, da smo edini. Italijani so edini v svojih zahtevah! Francozi enako! Irci enako. Mi Slovenci smo razkosani. Eni hočemo tako, drugi tako. Pomislimo samo na dosedanjo našo brozgo. Liga je hotela veliko Srbijo. Cel narod se je skoraj oglasil in rekel — ne! Republikansko Združenje, zahteva slovensko republiko. Drugi zopet nočejo nič.

Ako hočemo, da bomo imponirali, nastopimo kot možje. Storimo to, kar je naročila Anglija Ircem: Zjedinite se med seboj najprej, kaj prav za prav hočete in potem bomo govorili, ali vam moremo dati ali ne.

Enako mi! Če je kdaj bila sloga in edinstvo potrebna, potrebna je danes, potrebna je v tem trenutku. Gre za velikanske stvari. In veliko lahko dosežemo, ako pravično nastopimo. Zato bi bil naš predlog: pustimo sedaj v tem velikem času na stran vse, kar bi nas ločilo glede narodnega vprašanja. Najdimo točko, okrog katere bi bilo mogoče združenje vseh elementov. Najdimo pot, ki bi

nas vse skupaj pripeljal k eni mizi, na eno posvetovanje.

Glede tega se je v preteklosti veliko gresilo. Nekateri možje so nekaj začeli, pa takoj nastopili kot absolutni diktatorji prepričanja in mišljenja. Pa pustimo to! Kar je bilo, je bilo. Glejmo naprej!

Ena glavna točka, ki nas more združiti vse, ker se moremo srečati vsi — v slovensko narodno združenje.

Po naših mislih je nova organizacija, katero so pod tem imenom ustanovili v Clevelandu pod spretnim vodstvom g. Pavla Schnellerja, precej zadela pravo pot. Samo prehitro je skočila od prve točke, k drugej. Prva še ni bila rešena, prišla je že druga — jugoslovanski odbor. Rešimo najprej prvo. Kar vsak Slovenec hoče in želi s celo dušo in še celim srcem je: — slovensko narodno združenje. Koga ne boli, ako proučuje zemljevid lepih slovenskih pokrajin. Kako so Slovenci danes razkosani in razrezani. Na sedem kosov je razcepljen narodič, ki šteje komaj poldrug milijon. En kos tlači Gradec na Štajerskem, en kos ubija Celovec na Koroškem, en kos tlačijo Italijani na Goriškem, en kos je v Italiji in nekaj v Trstu. Čemu to? Zakaj bi ne bili skupaj? Zato predno se moremo pogajati za kako obliko vlade, združiti se moramo vsi v eno pokrajino in dobiti moramo svobodo.

Po našem prepričanju je to prvi, edini in najpotrebnejši korak, katerega moramo storiti.

Za ti dve stvari pa — kateri Slovenec ni z dušo in s telesom?

Da je ta akcija pred vsem potrebna, kaže delovanje Italije, ki želi imeti naša najlepša mesta, naše srce — Gorica, Trst, naše Primorje.

Kaj nam Slovincem pomaga kaka republika, ali jugoslavija, ali velika Srbija, ako nam pa Italija odtrga vse primorje, ako nam Nemeč ukrade Koroško in Štajersko, ako nam Mažar uniči Ogrske Slovence. Koliko nas pa še potem ostane?

Jugoslovanski odbor dela za cel jug. Ne more gledati za vsako peščico ljudi za vsak košček zemlje. To je pa naša dolžnost. Mi s tem ne škodujemo nikomur, pač pa pomagamo. Gotovo je pa to v popolnem smislu politike Združenih držav in politike slovenskega naroda samega.

Zato šmo prepričanja, da naj novo Slovensko Narodno Združenje v Clevelandu opusti za sedaj vsako naravnostno umešavanje jugoslovanskega odbora v to organizacijo. Ta organizacija naj bode za sedaj popolnoma za se, popolnoma samo slovenska zadeva. S tem bode temu odboru največ pomagala in koristila, kajti on deluje popolnoma v tem smislu, vsaj kakor nam zagotavlja. Da bode pa to Slovensko Narodno Združenje imelo res naroden pomen, naj povabi pismeno v glavni odbor vse vplivnejše slovenske može cele Amerike in naj skliče shod vseh teh mož. Tam naj se skrbno, logično, zgodovinsko pravilno sestavi spomenica, katera naj se pošlje v podpis:

1. vsem slovenskim duhovnikom, ki naj jo podpišejo in pritisnejo župnijski pečat.
2. vsem, glavnim predsednikom jednot,
3. vsem slovenskim listom,
4. vsem krajevnim podpornim in izobraževalnim in pevskim društvom.

Ta spomenica se naj natisne v krasni elegantni obliki z vsemi podpisi v angleščini, v slovenščini, v francoščini, v laščini in naj se jo pošlje po posebni deputaciji v Washington prezidentu in apostolskemu delegatu za sv. očeta, vsem večjim angleškim listom in politikom v Londonu, v Parizu in Rimu.

V pokritje teh stroškov smo prepričani, da bodo pripravljeni prispevati kakor vsi ti posamezniki, tako vse organizacije in listi, ki bodo to spomenico podpisali.

Ko je enkrat ta korak storjen, smo že veliko dosegli. Kaj potem, se bode pa pokazalo. Vsak korak nam bode pokazal naslednjega. Samo poidimo korak za korakom! S skakanjem se kaj lahko nogo zlomi.

Sv. Monika

Zgled krščanskim materam.

P. B. S. ofm.

Odgoja mora biti nadalje dosledna in zvesta načelom. Dobro, katero hoče skrbna mati vcepiti v srce otroku, mora gojiti mirno, vstrajno in dosledno, napake in huda nagnenja pa ravnatako dosledno zatirati. Mati se mora posebno varovati, da se ne bo otročičem nasproti vedla enkrat s preveliko prijaznostjo in ljubeznijo, drugič pa s preveliko strogostjo in černostjo. S takim spremenljivim ravnanjem bo vzgojila tudi otroke nehote v spremenljive, nestanovitne in neznčajne, kajti otroci bodo tudi pri najboljšem spominu mislili, da ga ni treba tako resno vzeti, ker govori mati zdaj v šali zdaj v resnobi. Zato je zelo važno, da se zna mati premagovati, da skuša dosledno in vstrajno doseči svoj namen pri vzgoji. To je seveda marsikdaj težko, ker pogosto jo zadene kak križ in zato

ni lahko biti veselega obraza. In vendar se mora tedaj varovati, da ne bo svoje jeze znosila nad otroci, ki je niso krivi in jih neprijazno od sebe odbila, ampak skuša naj biti jim prijazna ter naj jim reče: otroci, križ imam, zato sem žalostna, molite z menoj, da mi bo Bog pomagal. Na ta način bo vzbudila sočutno ljubezen pri otrocih kar je za nje gotovo koristno.

3.

Vzgoja naj bo dalje ljubezniva, pa tudi resna. Rastlina potrebuje solnčne svetlobe in gorkote, da more rasti. Ako jo denes v mrzlo klet, kamer ne prodre nikdar solnčni žarek, mora tam poginiti. Tako je tudi z nežno nebeško cvetlico, z otroško dušo. Le tam, kjer je prava materina ljubezen, združena z veseljem se more lepo razvijati. Ako otroci spoznajo, da jih mati ljubi, potem jo bodo tudi otroci ljubili. Dobrotljivost matere uči tudi otroka, da je dobrotljiv in potrpežljiv do drugih. Vsmiljenje, katero izkazuje mater otroku, stori, da bo tudi otrok do drugih sočuten in vsmiljen. Posebna velikega pomena pa je pri vzgoji, da je mati veselega, jasnega obraza pri svojih otrocih. To jih poživi tako kot toplo pomladansko solnce: Za vse, kar jim bo rekla, bodo z veseljem pripravljani. Zato je nesrečen otrok, ako nima mati nikdar zanj lepe besede, ako se pri vsaki reči nanj jezi, ga zanemarja in kaznuje. Zapomniti si pa tudi mora mati, da bo v pravi meri prijazna in ljubezniva do otrok ter s prijaznostjo združevala resnobo in odločnost.

Ako vidi mati v svoji slepi ljubezni na svojem otroku le dobro, ako noče videti nerodnosti in napačnega nagnenja, potem je slaba in šepasta taka vzgoja.

Ako je preslaba in premeška, da bi kaznovala termo svojih otrok; preslaba in premeška, da bi zahtevala strogo pokorščino, potem se ni čuditi, da bodo taki otroci z leti vedno bolj termasti in nepokorni, da ji bodo delali le skrb in žalost in sramoto. Vedno namreč se spolnuje beseda modrega Siraha, ki pravi: "Le gladi sina, in v strahu te bo imel, le igray se ž njim, in žalil te bo". Zato si zapomni, kar te nadalje uči: "Pripogibaj njegov vrat v mladosti, dokler je še otrok, da ne postane trdovraten in te več ne uboga in da te ne bo bolelo srce". Otrok mora vedeti, da ga mati srčno ljubi, mora pa biti tudi prepričan da mora ubogati mater brez ugovora.

4.

Vzgoja bodi enotna. Ta je pa tedaj, kedar oče in mati pri vzgoji složno in sporazumno ravnata. Velika bi bila namreč napaka, ako n. pr. oče kaznuje otroka, mati ga pa zagovarja in mu protuho daje, ali pa narobe. Tu velja posebno znani izrek: sloga jači. Enotno ravnanje starišev je moč, katera vpliva na srce otroka tako krepko in vspešno, da ohrani svoje dobre posledice za vse življenje. Kjer pa ni sloge in edinosti pri vzgoji, tam nimajo stariši nobene veljave pri otrocih in ves njih trud je brez uspeha. Tam podira eden, kar zida drugi. Zgodi se včasih, da nista oče in mati istih misli pri kaki reči. Toda, to se naj pogovorita sama. Otroci ne smejo o tem nič vedeti. Najbolje je, da imajo

otroci popolnoma za nemogočo reč needinost med stariši.

Ravnatoko je dalje potrebno, da skupno delajo stariši z učitelji. Silno pogubno je, ako zagovarjajo stariši nerednega otroka in ga branijo, če je bil v šoli kaznovan in potem še vpričo otroka govore proti učitelju in ga zmerjajo. Taki stariši pač ne izprevidijo, da bodo vzgojili svojega otroka kot samovoljnega trmoglavca, ki jim bo pozneje povzročal velike skrbi in bridkosti, pa saj so si jih sami zaslužili.

Ako bi se tudi zgodilo, da bi bil otrok v šoli po nedolžnem kaznovan, je najmodrejše, da mu rečeš tako le: četudi nisi zdaj zaslužil kazni, si jo pa že velikokrat, pa ne prejel. Skupno s stariši naj vzgaja šola otroke in stariši naj bodo hvaležni učiteljem za trud, ki ga imajo z otroci.

Samoobsebi umevno je, da se mora zgled matere ujemati ž njenimi nav' Kjer bi tega ne bilo, tam ni nobene koristi pri opominjevanju. biti mati zgled lepega krščanske ljenja svojim otrokom in paz knejo otroci ničesar na njej nilo slabo na nje vplivati. pravi: "Tudi dela imajo svoj včasih je še zelo zgovoren. Zato vaši otroci vsikdar bolj na to, kar kakor pa na to, kar govorite". Naj bi pa vsaka mati pazila na to, da ne bo nikdar njen zgled v nasprotju z njenimi nauki.

